«Ξένος Ήμην...»: Επί του «τύπου των ήλων» σ' ένα υπαρκτό πρόβλημα

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 8 Ιουνίου, 2010

Από το αφιέρωμα του περιοδικού «Η Δράσις μας», τεύχος Μαΐου 2010, για το **μεταναστευτικό ζήτημα**.

Η ελληνική μετανάστευση

Ήταν περίπου 50 χρόνια πριν. Τότε που η πατρίδα μας έβγαινε φτωχή και καθημαγμένη από τις συμπληγάδες του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου και του επακολουθήσαντος σπαραγμού. Αδύνατη, ατροφική και πολιτικά ασταθής, έφερε μόνο τις δάφνες του πρόσφατου ηρωικού μεγαλείου της και της τεράστιας προσφοράς της στην παγκόσμια ιστορία μέσα από την αντίστασή της στον φασιστικό άξονα.

Ήταν τότε που η πατρίδα μας δεν μπορούσε να συγκρατήσει και να συντηρήσει τους νέους της. Αυτούς, που μαζικά την εγκατέλειπαν αναζητώντας εργασία και ένα καλύτερο μέλλον στις αγορές της Ευρώπης, της Αμερικής και της Αυστραλίας. Η αναζήτηση εργατικών χεριών απ' αυτές τις χώρες γέννησε τα μεταναστευτικά κύματα των Ελλήνων, τα οποία με τη σειρά τους δημιούργησαν τις εξωελλαδικές κοινότητες σ' όλο τον κόσμο.

Η αρχή της αναστροφής

Από τότε μέχρι σήμερα πολλά πράγματα άλλαξαν. Ο άθεος κραταιός υπαρκτός σοσιαλισμός κατέρρευσε απρόσμενα, δημιουργώντας τεράστια προβλήματα επιβίωσης στους ανθρώπους, που για 70 ολόκληρα χρόνια προσπαθούσε να τους πείσει ότι ήταν ο επίγειος παράδεισος! Η Αμερική, το αντίπαλον δέος της ψυχροπολεμικής περιόδου, αναδύθηκε αυτόματα σε αμοραλιστική παγκόσμια υπερδύναμη, καθορίζουσα βίαια και χωρίς ίχνος δικαίου τις τύχες των λαών, σύμφωνα με τα δικά της συμφέροντα.

Η Ευρώπη συνασπίσθηκε πολιτικο-οικονομικά με ενιαίο ευρωπαϊκό σύνταγμα,

ευρωπαϊκό κοινό δίκαιο, ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, και ενιαίο ευρωπαϊκό νόμισμα. Μέσα από αυτές τις τεράστιες πολιτικο-οικονομικές μεταβολές φθάνουμε στο σήμερα. Με τη φτωχή πατρίδα μας να μετεξελίσσεται από χώρα εξαγωγής ανθρώπινου δυναμικού σε χώρα υποδοχής των πάσης γης οικονομικά απελπισμένων, που προσβλέπουν στην πατρίδα μας την επιβίωσή τους και ελπίζουν να οικοδομήσουν εδώ ένα καλύτερο αύριο.

Σ' αυτή την ιστορική πορεία των τελευταίων 50 περίπου χρόνων υπάρχει μια ημερομηνία σταθμός. Μια ημερομηνία, που πριν ακόμα έλθει, άλλοι την προσέγγιζαν σαν απειλή και άλλοι σαν ελπίδα. Είναι το 1992. Οι κάπως μεγαλύτεροι θα θυμούνται πόσος λόγος, λόγος ελπίδας αλλά και λόγος φοβίας δεν εκφράσθηκε πριν από αυτήν την καθοριστική χρονιά. Τη χρονιά της υπογραφής της πλήρους εντάξεώς μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Και τώρα, ύστερα από την ημερομηνία αυτή σταθμό, εύκολα κανείς μπορεί να αποτιμήσει ότι τόσο οι ελπίδες και άλλο τόσο και οι απειλές άρχισαν να εκπληρώνονται στην πατρίδα μας. Έγιναν τεράστια έργα. Ανέβηκε το βιοτικό επίπεδο. Γίναμε δελεαστική κοινωνία δυτικού τύπου, έτσι ώστε πολλοί να προσβλέπουν ότι εδώ θα οικοδομήσουν το καλύτερο γι' αυτούς αύριο.

Ο «εκπολιτισμός» μας

Απ' την άλλη οι φωνές όλων αυτών που προειδοποιούσαν ότι στη νέα πραγματικότητα η δική μας συμβολή δεν θα έπρεπε να ήταν οικονομική, αλλά πολιτισμική. Όλοι αυτοί που έκρουαν τον κώδωνα της αφύπνισης σε ό,τι αφορά στην ιστορία μας, την παράδοσή μας και την ορθόδοξη πίστη μας, χαρακτηρίστηκαν γραφικοί και εκτός του πνεύματος της νέας εποχής. Γίναμε λοιπόν μοντέρνοι... ευρωπαίοι!

Σπεύσαμε να απεμπολήσουμε την εθνική μας ιστορία. Στερώντας έτσι πρότυπα ηρωισμού από τις νέες γενιές. Αρνηθήκαμε κάθε τι παραδοσιακό και υιοθετήσαμε πιθηκίζοντας ό,τι ξενόφερτο. Προβάλαμε νέα ήθη και μοντέρνο τρόπο ζωής. Κλονίσαμε τον θεσμό της οικογένειας, νομοθετώντας την εύκολη διάλυσή του με το αυτόματο, το συναινετικό διαζύγιο και τον πολιτικό γάμο. Νομοθετήσαμε τις εκτρώσεις για να γίνουμε μέσα σε λίγα χρόνια έθνος που γερνάει και φθίνει. Χτυπήσαμε, περιθωριοποιήσαμε και χλευάσαμε ό,τι εκκλησιαστικό και αγιοπνευματικό υπήρχε σ' αυτό τον τόπο σαν παρωχημένο και οπισθοδρομικό!

Φταίνε οι ξένοι;

Και τώρα αισθανθήκαμε ότι απειλούμαστε! Ότι κινδυνεύουμε! Ότι αφελληνιζόμαστε!

Και βρήκαμε την εύκολη απενοχοποίησή μας. Φταίνε οι ξένοι. Οι μετανάστες. Αυτοί που έχουν άλλα ήθη και έθιμα. Έχουν άλλη θρησκεία. Άλλη κουλτούρα. Θα γίνουμε ξένοι στον ίδιο μας τον τόπο, είπαμε. Να τους διώξουμε λοιπόν. Αφού, πολλοί από μας, αρκετούς από αυτούς τους εκμεταλλευτήκαμε βάναυσα και άδικα. Αφού τους βάλαμε να δουλέψουν στα χωράφια μας, με πολύ φθηνά μεροκάματα. Αφού μας κάνουν όλες τις δουλειές χωρίς ασφάλεια σαν να ήταν δούλοι μας. Αφού τους βάλαμε στα σπίτια μας, σαν οικιακούς βοηθούς, σαν baby sitters και φύλακες των γερόντων γονέων μας, αρνούμαστε να τους χορηγήσουμε οτιδήποτε γιατί… κινδυνεύουμε σαν έθνος!

Αλλά δεν είναι υποκρισία μια τέτοια αντιμετώπιση; Και δεν εθελοτυφλούμε επικίνδυνα, αρνούμενοι να δούμε το πρόβλημα και να το αντιμετωπίσουμε σωστά; Οι μουσουλμάνοι μετανάστες φταίνε που τα παιδιά μας δεν αναγνωρίζουν πλέον τα πρόσωπα του Χριστού και της Παναγίας; Οι Αλβανοί εθνικιστές φταίνε που εμείς απαλείψαμε από τα σχολικά βιβλία μας την εθνική μας ιστορία; Οι μετανάστες φταίνε που οι νεοέλληνες δεν γνωρίζουμε τη γλώσσα μας και επικοινωνούμε με greeklish; Οι Πακιστανοί ευθύνονται που οι Έλληνες δεν κάνουν παιδιά; Και οι λαθρομεταναστευτικές θρησκευτικές μειονότητες ενέχονται στο ότι εκκλησιάζεται μόνο το 1% του ελληνικού πληθυσμού και παρακάτω;

Γιατί είναι αλήθεια, ήμασταν ανέτοιμοι να τους δεχθούμε στην πατρίδα μας. Όχι λόγω οικονομικής δυσπραγίας και αυξημένης ανεργίας. Όσο γιατί δεν είχαμε κάτι μεγάλο να τους δώσουμε. Δεν τους εντυπωσίασε ούτε το ήθος μας ούτε η πίστη μας, γιατί δεν τα είδαν βιούμενα και φυσικά δεν ενδιαφέρθηκαν να τα σπουδάσουν απ’ τα βιβλία της ιστορίας μας. Όπου αυτοί οι άνθρωποι συνάντησαν μορφές που τρέφονταν απ’ την εθνική και θρησκευτική παράδοση του τόπου μας αλλοιώθηκαν.

Δεν βρήκαν οι περισσότεροι αγάπη, εκμετάλλευση βρήκαν. Δεν βρήκαν πολλοί απ’ αυτούς συμπόνια, αδιαφορία βρήκαν. Δεν βρήκαν οι περισσότεροι αγίους· ανθρώπους που για την ύλη μεριμνούν συνάντησαν.

Και τώρα τι θα κάνουμε;

Με όλα αυτά επιθυμούμε να φωτίσουμε μια άλλη πτυχή του μεγάλου μεταναστευτικού προβλήματος που βαραίνει αποκλειστικά τον καθένα μας. Χωρίς υποκρισία να βάλουμε το δάκτυλο στον «τύπο των ήλων» της προσωπικής μας ευθύνης, και να μετανοήσουμε πριν είναι ήδη πολύ αργά. Να καταλάβουμε δηλαδή πως σε διαφορετική περίπτωση οι άνθρωποι αυτοί θα ήταν η ευκαιρία του Θεού στη ζωή μας. Γιατί δεν είναι τραγικό κάποιοι να πηγαίνουν στα πιο απόμακρα μέρη της γης για να κηρύξουν τον Χριστό και εμείς, όχι μόνο να αδυνατούμε να ελκύσουμε τους αλλόθρησκους μετανάστες στην ορθοδοξία, αλλά και να κινδυνεύουμε να αφομοιωθούμε από αυτούς;

Πριν λοιπόν καταλογίσουμε την όποια απειλή του έθνους μας σ’ αυτούς, ας παραδεχθούμε τη δική μας μεγάλη ευθύνη. Και ας θελήσουμε να επιστρέψουμε στην πίστη την ορθόδοξη συνειδητά. Στα αγνά ελληνικά ήθη και τα έθιμά μας. Στη ζωή του Ευαγγελίου του Χριστού. Σ’ αυτήν που ενέπνευσε όλους αυτούς που αγωνίστηκαν και μάτωσαν για να φτιάξουν πατρίδα.

Μπροστά στο τέλος;

Γιατί οποιαδήποτε πολιτική, εθνική ή οικονομική πρόβλεψη για την πορεία του έθνους μας μπορεί να διαψευσθεί και να πέσει στο κενό. Ο λόγος όμως του Θεού δεν πρόκειται να διαψευστεί. Αυτός ήδη δικαιώνεται στο ταλαίπωρο έθνος μας. *«Δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνος, ἐλασσονοῦσι δέ φυλάς ἁμαρτίαι»* (Παροιμ. ιδ΄ 34). Η εφαρμογή της δικαιοσύνης, ο σεβασμός του αγίου νόμου του Τριαδικού Θεού εξυψώνει και δοξάζει ένα έθνος, ενώ οι αμαρτίες μειώνουν και εξαφανίζουν ολόκληρες φυλές.

Και έχει εμπειρία της αλήθειας αυτών των λόγων το έθνος μας από τη δική του ιστορία...

ΑΤΤΙΚΟΣ

(Πηγή ηλ. κειμένου: xfd.gr)